

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (šestého senátu)

10. prosince 2020*

„Řízení o předběžné otázce – Soudní spolupráce v občanských věcech – Nařízení (ES) č. 44/2001 – Článek 15 odst. 1 – Příslušnost ve věcech spotřebitelských smluv – Pojem ‚spotřebitel‘ – Smlouva o hraní pokeru uzavřená online mezi fyzickou osobou a pořadatelem hazardních her – Fyzická osoba, která se živí hraním online pokeru – Znalosti, které má tato osoba – Pravidelnost činnosti“

Ve věci C-774/19,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Vrhovno sodišče (Nejvyšší soud, Slovinsko) ze dne 5. září 2019, došlým Soudnímu dvoru dne 22. října 2019, v řízení

A. B.,

B. B.

proti

Personal Exchange International Limited,

SOUDNÍ DVŮR (šestý senát),

ve složení L. Bay Larsen, předseda senátu, M. Safjan (zpravodaj) a N. Jääskinen, soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za A. B. a B. B. R. Kokaljem, odvetnik,
- za slovinskou vládu J. Morela, jako zmocněnkyní,
- za Evropskou komisi M. Heller a B. Rous Demiri, jako zmocněnkyněmi,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

* Jednací jazyk: slovinština.

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 15 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12 s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi A. B. a B. B., dvěma fyzickými osobami s bydlištěm ve Slovinsku, a společností Personal Exchange International Limited (dále jen „PEI“), obchodní společností se sídlem na Maltě, ve věci částky, kterou společnost PEI zadržela v rámci smlouvy o hraní pokeru, která byla uzavřena online.

Právní rámec

- 3 Nařízení č. 44/2001 bylo zrušeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2012, L 351, s. 1). Nicméně s výjimkou některých z jeho ustanovení se poslední uvedené nařízení použije na základě jeho článku 81 až ode dne 10. ledna 2015. Vzhledem k době rozhodné z hlediska skutečností sporu v původním řízení se proto tento spor i nadále řídí nařízením č. 44/2001.
- 4 Body 11 až 13 odůvodnění nařízení č. 44/2001 uváděly:
  - „(11) Pravidla pro určení příslušnosti musí být vysoce předvídatelná a založená na zásadě, podle které je příslušnost obecně založena na místě bydliště žalovaného, a musí být na tomto základě vždy určitelná, kromě několika přesně určených případů, kdy předmět sporu nebo smluvní volnost stran opravňuje k použití odlišného určujícího hlediska. Sídlo právnické osoby musí být v nařízení samostatně vymezeno tak, aby společná pravidla byla přehlednější a zamezilo se sporům o příslušnost.
  - (12) Kromě místa bydliště žalovaného by měla existovat i jiná kritéria pro určení příslušnosti, založená na úzké vazbě mezi soudem a právním sporem nebo usnadňující řádný výkon spravedlnosti.
  - (13) Pokud se týče pojištění, spotřebitelských a pracovních smluv, měla by být slabší strana chráněna pravidly pro určení příslušnosti, která jsou jejím zájmem příznivější než obecná pravidla.“
- 5 Článek 2 odst. 1 tohoto nařízení, který se nacházel v oddílu 1, nadepsaném „Obecná ustanovení“, kapitoly II tohoto nařízení, stanovil:

„Nestanoví-li toto nařízení jinak, mohou být osoby, které mají bydliště na území některého členského státu, bez ohledu na svou státní příslušnost žalovány u soudů tohoto členského státu.“
- 6 Článek 3 odst. 1 uvedeného nařízení, který se nacházel v oddílu 1, zněl:

„Osoby, které mají bydliště na území některého členského státu, mohou být u soudů jiného členského státu žalovány pouze na základě pravidel stanovených v oddílech 2 až 7 této kapitoly.“
- 7 Článek 5 bod 1 písm. a) téhož nařízení, který se nacházel v jeho oddílu 2, nadepsaném „Zvláštní příslušnost“, kapitoly II tohoto nařízení, stanovil:

„Osoba, která má bydliště na území některého členského státu, může být v jiném členském státě žalována,

1) a) pokud předmět sporu tvoří smlouva nebo nároky ze smlouvy, u soudu místa, kde závazek, o nějž se jedná, byl nebo měl být splněn.“

8 Článek 15 nařízení č. 44/2001, který byl součástí oddílu 4 („Příslušnost ve věcech spotřebitelských smluv“) kapitoly II tohoto nařízení, stanovil:

„1. Ve věcech týkajících se smlouvy uzavřené spotřebitelem pro účel, který se netýká jeho profesionální nebo podnikatelské činnosti, se příslušnost určuje podle tohoto oddílu, aniž jsou dotčeny článek 4 a čl. 5 bod 5),

a) jedná-li se o koupi movitých věcí na splátky;

b) jedná-li se o půjčku návratnou ve splátkách nebo o jiný úvěrový obchod určený k financování koupě takových movitých věcí nebo

c) ve všech ostatních případech, kdy byla smlouva uzavřena s osobou, která provozuje profesionální nebo podnikatelské činnosti v členském státě, na jehož území má spotřebitel bydliště, nebo pokud se jakýmkoli způsobem taková činnost na tento členský stát nebo na několik členských států včetně tohoto členského státu zaměřuje, a smlouva spadá do rozsahu těchto činností.

[...]“

9 Článek 16 odst. 1 tohoto nařízení, jenž se nacházel v tomto oddílu 4, stanovil:

„Spotřebitel může podat žalobu proti smluvnímu partnerovi buď u soudů členského státu, na jehož území má tento smluvní partner bydliště, nebo u soudu místa, kde má bydliště spotřebitel.“

10 Článek 17 uvedeného nařízení, který se nacházel v témže oddílu 4, stanovil:

„Od ustanovení tohoto oddílu je možné se odchýlit pouze

1) dohodou uzavřenou po vzniku sporu,

2) dohodou umožňující spotřebiteli zahájit řízení u jiných soudů než těch, které jsou uvedeny v tomto oddíle, nebo

3) dohodou uzavřenou mezi spotřebitelem a jeho smluvním partnerem, kteří mají v době uzavření smlouvy bydliště nebo obvyklý pobyt v témže členském státě, jestliže tato dohoda zakládá příslušnost soudů tohoto členského státu, ledaže by taková dohoda nebyla podle práva tohoto členského státu přípustná.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

11 Společnost PEI, která nabízí online hazardní hry prostřednictvím internetové stránky www.mybet.com, zaměřuje svou obchodní činnost mimo jiné na Slovinsko.

12 B. B. si otevřel uživatelský účet na této stránce a při této příležitosti musel přijmout obecné podmínky jednostranně sestavené společností PEI, aniž mohl ovlivnit jejich znění nebo případně později pozměnit uvedené podmínky, které zejména stanovily, že k rozhodování případných sporů týkajících se smluvních vztahů jsou příslušné soudy Maltské republiky.

- 13 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že v období od 31. března 2010 do 10. května 2011 vyhrál B. B. přibližně 227 000 eur hraním pokeru na uvedené stránce. Dne 10. května 2011 byl účet B. B. zablokován společností PEI a tato částka byla touto společností zadržena z důvodu, že B. B. porušil nařízení o hazardních hrách vypracované společností PEI tím, že vytvořil dodatečný uživatelský účet, pro který používal jméno a údaje A. B.
- 14 V květnu 2013 podal B. B. žalobu v prvním stupni ke slovinským soudům proti společnosti PEI na vrácení uvedené částky touto společností.
- 15 B. B. odůvodnil příslušnost slovinských soudů tím, že poukázal na své postavení spotřebitele, které mu v souladu s čl. 16 odst. 1 nařízení č. 44/2001 umožňovalo zahájit řízení u soudu místa, kde má bydliště.
- 16 Společnost PEI namítla nepřipustnost uvedené žaloby, přičemž tvrdila, že slovinské soudy nejsou příslušné k rozhodování sporu v původním řízení. Vzhledem k tomu, že B. B. je profesionálním hráčem pokeru, což jej tudíž zbavuje ochrany přiznané spotřebitelům, jsou k rozhodnutí sporu v původním řízení příslušné pouze soudy Maltské republiky, na jejímž území má společnost PEI sídlo.
- 17 Slovinský soud prvního stupně uznal příslušnost slovinských soudů s ohledem na místo bydliště B. B., maje za to, že tento jednal jako spotřebitel, když otevřel svůj uživatelský účet na internetové stránce společnosti PEI, a žalobě B. B. vyhověl.
- 18 Společnost PEI podala proti rozsudku slovinského soudu prvního stupně odvolání ke slovinskému odvolacímu soudu, který tento rozsudek potvrdil. Společnost PEI tudíž podala kasační opravný prostředek k předkládajícímu soudu, Vrhovno sodišče (Nejvyšší soud, Slovinsko). Řízení před tímto soudem se týká pouze B. B., jelikož řízení týkající se A. B. bylo pravomocně ukončeno.
- 19 Předkládající soud, který si klade otázku, zda příslušnost pro rozhodnutí sporu v původním řízení může být přiznána slovinským soudům s ohledem na bydliště B. B., nebo musí být přiznána maltským soudům s ohledem na sídlo společnosti PEI, má za to, že odpověď na tuto otázku závisí na tom, zda lze mít za to, že B. B. uzavřel se společností PEI smlouvu jako „spotřebitel pro účel, který se netýká jeho profesionální nebo podnikatelské činnosti“ ve smyslu čl. 15 odst. 1 nařízení č. 44/2001.
- 20 V tomto ohledu předkládající soud zaprvé uvádí, že B. B. musel přijmout obecné podmínky jednostranně stanovené společností PEI, takže byl hospodářsky slabší a právně méně zkušený než jeho smluvní partner, že svou činnost hráče pokeru nedeclaroval jako činnost profesionálního charakteru, že ji nenabízel třetím osobám za úplatu a že neměl sponzory. Zadruhé žil B. B. z výher v partiích pokeru od roku 2008 a průměrně hrál poker devět hodin za pracovní den.
- 21 Kromě toho doslovný výklad čl. 15 odst. 1 nařízení č. 44/2001 není jednoznačný, jelikož některá jazyková znění tohoto ustanovení obsahují další prvky, pokud jde o pojem „profesionální a podnikatelská činnost“, které by mohly vést k rozdílným výkladům, jako je výraz „trade“ v anglickém jazyce, který odkazuje na výměnu zboží nebo služeb nebo výraz „pridobitna dejavnost“ ve slovinském jazyce, který zahrnuje technický a hospodářský aspekt získávání peněz ve smyslu získávání hmotných statků.
- 22 Za těchto podmínek se Vrhovno sodišče (Nejvyšší soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být čl. 15 odst. 1 nařízení č. 44/2001 vykládán v tom smyslu, že jako smlouva uzavřená spotřebitelem pro účel, který se netýká jeho profesionální nebo podnikatelské činnosti, může být kvalifikována také smlouva o hraní online pokeru, uzavřená jednotlivcem na dálku přes internet se zahraničním provozovatelem online her, která podléhá všeobecným obchodním podmínkám tohoto

provozovatele, pokud se uvedená osoba několik let živila takto získanými příjmy nebo výhrami z partií pokeru, ačkoli nemá formální registraci pro tento druh činnosti a v žádném případě tuto činnost nenabízí na trhu třetím osobám jako placenou službu?“

K předběžné otázce

- 23 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 15 odst. 1 nařízení č. 44/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že fyzická osoba s bydlištěm v členském státě, která jednak uzavřela se společností usazenou v jiném členském státě smlouvu o hraní online pokeru, která obsahuje obecné podmínky určované posledně uvedenou společností, a jednak pro tuto činnost nemá formální registraci ani tuto činnost nenabízela třetím osobám jako placenou službu, ztrácí postavení „spotřebitele“ ve smyslu tohoto ustanovení, když tato osoba hraje tuto hru mnoho hodin denně a dosahuje z této hry značných zisky.
- 24 Je třeba nejprve připomenout, že čl. 15 odst. 1 nařízení č. 44/2001 představuje odchylku jak od obecného pravidla příslušnosti stanoveného v čl. 2 odst. 1 uvedeného nařízení, které přiznává příslušnost soudům členského státu, na jehož území má žalovaný bydliště, tak od pravidla o zvláštní příslušnosti pro smlouvy vyjádřeného v čl. 5 bodě 1 téhož nařízení, podle kterého je příslušným soudem soud místa, kde závazek, o němž se jedná, byl nebo měl být splněn. Tento čl. 15 odst. 1 tak musí být nutně vykládán striktně v tom smyslu, že nemůže vést k výkladu jdoucímu nad rámec případů výslovně upravených uvedeným nařízením (rozsudky ze dne 14. března 2013, Česká spořitelna, C-419/11, EU:C:2013:165, bod 26, a ze dne 25. ledna 2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, bod 27).
- 25 Dále je třeba uvést, že čl. 15 odst. 1 nařízení č. 44/2001 se použije za předpokladu, že jsou splněny tři podmínky, tedy zaprvé, že má některá ze smluvních stran postavení spotřebitele, který jedná v rámci, o němž lze mít za to, že nespadá do jeho profesionální nebo podnikatelské činnosti, zadruhé, že smlouva mezi takovýmto spotřebitelem a profesionálem či podnikatelem byla skutečně uzavřena, a zatřetí, že takováto smlouva spadá do některé z kategorií uvedených v odst. 1 písm. a) až c) uvedeného článku 15. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně, takže není-li některá ze tří podmínek splněna, nemůže být příslušnost určena podle pravidel platných ve věcech spotřebitelských smluv (rozsudek ze dne 23. prosince 2015, Hobohm, C-297/14, EU:C:2015:844, bod 24 a citovaná judikatura).
- 26 Jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí, v projednávané věci se položená otázka týká první z těchto tří podmínek v tom, že jejím cílem je zjistit, zda má B. B. postavení „spotřebitele“, na něhož lze nahlížet tak, že jedná mimo rámec své profesionální nebo podnikatelské činnosti.
- 27 Pokud jde o rozdíly, které podle předkládajícího soudu existují v některých jazykových verzích čl. 15 odst. 1 nařízení č. 44/2001 z důvodu doplnění dodatečných prvků, zejména ve slovinském znění, k pojmu „profesní a podnikatelská činnost“, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že formulace použitá v jedné z jazykových verzí ustanovení unijního práva nemůže sloužit jako jediný základ pro výklad tohoto ustanovení ani jí nemůže být v tomto ohledu přiznána přednostní povaha před jinými jazykovými verzemi. Nezbytnost jednotného použití a tím i jednotného výkladu aktu Unie totiž vylučuje, aby byl posuzován izolovaně v jedné ze svých jazykových verzí, ale vyžaduje, aby byl vykládán podle celkové systematiky a účelu právní úpravy, jejíž je součástí (viz zejména rozsudky ze dne 8. června 2017, Sharda Europe, C-293/16, EU:C:2017:430, bod 21 a citovaná judikatura).
- 28 V této souvislosti Soudní dvůr upřesnil, že pojem „spotřebitel“ ve smyslu článků 15 až 17 nařízení č. 44/2001, musí být vykládán autonomně, a to především s přihlédnutím k systematice a cílům uvedeného nařízení za účelem zajištění jednotného uplatňování tohoto nařízení ve všech členských státech (rozsudek ze dne 6. září 2012, Mühlleitner, C-190/11, EU:C:2012:542, bod 28 a citovaná judikatura).

- 29 Kromě toho s ohledem na derogatorní povahu pravidel o soudní příslušnosti stanovených v uvedených člancích 15 až 17 musí být tento pojem vykládán restriktivně s ohledem na postavení této osoby v určité smlouvě, s ohledem na povahu a účel této smlouvy, a nikoli s ohledem na subjektivní postavení této osoby, neboť jedna a tatáž osoba může být považována za spotřebitele v rámci některých transakcí a za hospodářský subjekt v rámci jiných transakcí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. ledna 2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, body 27 a 29 a citovaná judikatura).
- 30 Soudní dvůr z toho vyvodil závěr, že se zvláštní režim stanovený uvedeným nařízením v oblasti ochrany spotřebitele jakožto osoby, která je považována za stranu nacházející se ve slabším postavení, vztahuje pouze na smlouvy uzavřené mimo jakoukoliv činnost nebo účel profesionální nebo podnikatelské povahy a nezávisle na nich, s jediným cílem uspokojit vlastní soukromé spotřeby jednotlivce, přičemž taková ochrana není odůvodněna v případě smlouvy, jejímž účelem je profesionální nebo podnikatelská činnost (rozsudek ze dne 25. ledna 2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, bod 30 a citovaná judikatura).
- 31 Z toho vyplývá, že zvláštní pravidla o soudní příslušnosti stanovená v člancích 15 až 17 nařízení č. 44/2001 se použijí v zásadě jen tehdy, když je účelem smlouvy uzavřené mezi smluvními stranami jiné než profesní nebo podnikatelské použití dotčeného zboží nebo služby (rozsudek ze dne 25. ledna 2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, bod 31 a citovaná judikatura).
- 32 Právě ve světle těchto úvah je třeba zkoumat, zda může být fyzické osobě odepřeno postavení „spotřebitele“ ve smyslu čl. 15 odst. 1 nařízení č. 44/2001 z důvodu faktorů, jako je výše částek získaných v rámci partií pokeru umožňující této osobě žít z těchto zisků, jakož i znalosti uvedené osoby a pravidelnost činnosti.
- 33 Zaprvé, pokud jde o okolnost uvedenou předkládajícím soudem, podle které zisky z partií pokeru v projednávané věci umožňují B. B. žít z těchto zisků od roku 2008, je třeba uvést, že působnost článků 15 až 17 tohoto nařízení není omezena na konkrétní částky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. října 2019, Petruchová, C-208/18, EU:C:2019:825, bod 50 a citovaná judikatura).
- 34 Z toho vyplývá, že okolnost, že B. B. vyhrál značné částky díky partiím pokeru po uzavření smlouvy se společností PEI, není sama o sobě rozhodující skutečností pro jeho kvalifikaci jako „spotřebitele“ ve smyslu nařízení č. 44/2001.
- 35 Pokud by totiž články 15 až 17 tohoto nařízení měly být vykládány v tom smyslu, že se nepoužijí na smlouvy o poskytování služeb, které vedou ke značnému zisku, jednatel by vzhledem k tomu, že toto nařízení nestanoví prahovou hodnotu, od které se částka transakce považuje za značnou, nemohl vědět, zda mu bude poskytnuta ochrana podle těchto ustanovení, což by bylo v rozporu s vůlí unijního normotvůrce vyjádřenou v bodě 11 odůvodnění uvedeného nařízení, podle něhož by pravidla pro určení příslušnosti měla být vysoce předvídatelná (obdobně viz rozsudek ze dne 3. října 2019, Petruchová, C-208/18, EU:C:2019:825, bod 51).
- 36 Nutnost zajistit předvídatelnost pravidel o příslušnosti má zvláštní význam v rámci pokeru, který je hazardní hrou zahrnující jak riziko ztráty investovaných částek, tak šanci výhry značných částek. Určení soudní příslušnosti na základě vyhrané nebo prohrané částky by tedy nebylo slučitelné s tímto cílem sledovaným nařízením č. 44/2001.
- 37 Zadruhé společnost PEI tvrdí, že tím, co B. B. umožnilo získat vysoké částky z partií pokeru, jsou zčásti jeho znalosti.
- 38 V tomto ohledu Soudní dvůr upřesnil, že pojem „spotřebitel“ ve smyslu čl. 15 odst. 1 nařízení č. 44/2001, který je definován jako protiklad pojmu „hospodářský subjekt“, má objektivní povahu a je nezávislý na znalostech a informacích, kterými dotčená osoba skutečně disponuje (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. ledna 2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, bod 39 a citovaná judikatura).

- 39 Kdyby přitom postavení určitého smluvního partnera jakožto spotřebitele mělo záviset na jeho znalostech a informacích v dané oblasti, a nikoli na okolnosti, zda jím uzavřená smlouva má, či nemá za cíl uspokojení jeho osobních potřeb, znamenalo by to totéž, jako vycházet ze subjektivní situace tohoto smluvního partnera. Podle judikatury citované v bodě 29 tohoto rozsudku však musí být postavení určité osoby jako „spotřebitele“ zkoumáno pouze z hlediska jejího postavení v určité smlouvě s ohledem na její povahu a účel (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. října 2019, Petruchová, C-208/18, EU:C:2019:825, bod 56).
- 40 Znalosti jednotlivce v oblasti, do níž patří uzavřená smlouva, jej nemohou zbavit postavení „spotřebitele“ ve smyslu čl. 15 odst. 1 nařízení č. 44/2001 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. ledna 2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, bod 39).
- 41 Zatřetí, pokud jde o vývoj smluvního vztahu mezi B. B. a společností PEI, jak bylo uvedeno v bodě 29 tohoto rozsudku, z judikatury Soudního dvora vyplývá, že za účelem určení postavení osoby jako „spotřebitele“ je třeba vycházet z postavení této osoby v určité smlouvě v souvislosti s povahou a účelem této smlouvy.
- 42 V tomto ohledu je na předkládajícím soudu, aby zohlednil případný pozdější vývoj využívání dlouhodobých služeb poskytovaných společností PEI. Uživatel takových služeb se totiž může dovolávat postavení „spotřebitele“ pouze tehdy, pokud se užívání těchto služeb převážně pro soukromé účely, kvůli němuž původně uzavřel smlouvu, následně v zásadě nezmění na užívání pro profesionální nebo podnikatelské účely (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. ledna 2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, body 37 a 38).
- 43 Začtvrté, pokud jde o pravidelnost, s jakou B. B. hrál online poker, z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že v průměru této hře věnoval devět hodin za pracovní den.
- 44 Ačkoliv musí být pojmy použité v nařízení č. 44/2001 a zejména pojmy uvedené v čl. 15 odst. 1 tohoto nařízení vykládány autonomně především s přihlédnutím k systematice a cílům tohoto nařízení, aby bylo zajištěno jeho jednotné uplatňování ve všech členských státech, jak bylo připomenuto v bodě 28 tohoto rozsudku, je třeba, za účelem zajištění cílů sledovaných unijním normotvůrcem v oblasti smluv uzavíraných spotřebiteli, jakož i soudržnosti unijního práva, zohlednit rovněž pojem „spotřebitel“ uvedený v jiných předpisech unijního práva (rozsudek ze dne 25. ledna 2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, bod 28).
- 45 V tomto ohledu v rámci výkladu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („směrnice o nekalých obchodních praktikách“) (Úř. věst. 2005, L 149, s. 22) a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU ze dne 25. října 2011 o právech spotřebitelů, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES a zrušuje směrnice Rady 85/577/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES (Úř. věst. 2011, L 304, s. 64) Soudní dvůr judikoval, že pravidelnost činnosti může být skutečností, kterou je třeba zohlednit pro kvalifikaci „obchodníka“ na rozdíl od pojmu „spotřebitele“ (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. října 2018, Kamenova, C-105/17, EU:C:2018:808, body 37 a 38).
- 46 Avšak pravidelnost činnosti je jen jednou ze skutečností, které je třeba zohlednit, a sama o sobě neurčuje, jak je třeba fyzickou osobu kvalifikovat z hlediska pojmu „obchodník“ (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. října 2018, Kamenova, C-105/17, EU:C:2018:808, bod 39).
- 47 Dále a především, činnost dotčená ve sporu v původním řízení se liší od činnosti dotčené ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 4. října 2018, Kamenova (C-105/17, EU:C:2018:808), v tom, že poslední uvedená věc se týkala prodeje zboží.

- 48 Věc v původním řízení se sice týká činnosti, kterou lze kvalifikovat jako pravidelnou, avšak tato činnost nevede k prodeji zboží ani k poskytování služeb, jak uvádí předkládající soud. Z údajů poskytnutých tímto soudem totiž vyplývá, že B. B. nenabízí služby spojené s činností hraní pokeru třetím osobám a že pro tuto činnost nemá formální registraci.
- 49 V tomto kontextu tedy přísluší předkládajícímu soudu, aby ověřil, zda B. B. ve světle všech skutkových okolností věci v původním řízení jednal skutečně mimo rámec jakékoli profesní činnosti, a vyvodil z toho důsledky, pokud jde o kvalifikaci této osoby jako „spotřebitele“ ve smyslu čl. 15 odst. 1 nařízení č. 44/2001. Pro účely této kvalifikace takové skutečnosti, jako je výše výher z partií pokeru, případné znalosti nebo odbornost, jakož i pravidelnost činnosti hraní pokeru na straně dotyčné osoby nevedou k tomu, že tato osoba jako taková ztrácí své postavení „spotřebitele“ ve smyslu tohoto ustanovení.
- 50 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že čl. 15 odst. 1 nařízení č. 44/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že fyzická osoba s bydlištěm v členském státě, která jednak uzavřela se společností usazenou v jiném členském státě smlouvu o hraní online pokeru, která obsahuje obecné podmínky stanovené posledně uvedenou společností, a jednak pro tuto činnost nemá formální registraci ani tuto činnost nenabízela třetím osobám jako placenou službu, neztrácí postavení „spotřebitele“ ve smyslu tohoto ustanovení, i když tato osoba hraje tuto hru mnoho hodin denně, má rozsáhlé znalosti a dosahuje z této hry značných zisků.

K nákladům řízení

- 51 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (šestý senát) rozhodl takto:

Článek 15 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech musí být vykládán v tom smyslu, že fyzická osoba s bydlištěm v členském státě, která jednak uzavřela se společností usazenou v jiném členském státě smlouvu o hraní online pokeru, která obsahuje obecné podmínky stanovené posledně uvedenou společností, a jednak pro tuto činnost nemá formální registraci ani tuto činnost nenabízela třetím osobám jako placenou službu, neztrácí postavení „spotřebitele“ ve smyslu tohoto ustanovení, i když tato osoba hraje tuto hru mnoho hodin denně, má rozsáhlé znalosti a dosahuje z této hry značných zisků.

Podpisy